

Boek 13.

De blauwe Ridder.

+ De prinses van Vestenta +

Hoofdstuk 1 – Twee maanden later

Twee maanden waren verstreken sinds Thomas achter de bulderende waterval de verborgen opslagplaats had ontdekt, maar de herinnering was geen dag uit zijn gedachten verdwenen. Hij zag de donkere grot voor zich, de kisten, de wapens en vooral het dreigende ravenzegel met de gebroken kroon en de golvende lijnen eronder. Wat daar verborgen lag, was niet bedoeld voor rovers. Het was genoeg om een leger uit te rusten, en daarom voelde Thomas elke ochtend onrust wanneer hij over Grensvale uitkeek.

Nu stond hij op de houten loopgang boven de poort van het fort. De winter had het land in zijn greep gekregen. Sneeuw lag dik op de palissades, wachttorens en daken binnen de muren. De donkere bomen rondom het fort stonden zwaar en stil onder hun witte last, en de paden naar het woud waren veranderd in grijze sporen tussen het ijs. Beneden op de binnenplaats was het drukker dan vroeger. Soldaten sleepten brandhout naar de voorraadschuur, mannen controleerden de paarden, rook steeg op uit hutten en tussen de gebouwen bewogen mensen die hier twee maanden geleden niet waren geweest. Thomas droeg zijn donkerblauwe wapenrok met de witte boom onder een warme mantel. De kou beet in zijn gezicht, maar hij bleef staan. Dit fort was begonnen als een eenvoudige houten grenspost, maar in korte tijd was het iets anders geworden. Groter. Drukker. Onrustiger. Alsof de muren niet alleen soldaten beschermden, maar ook mensen die nergens anders heen konden.

In de eerste week na de vondst bij de waterval had Thomas een koerier naar de koningsstad gestuurd. De man had een brief bij zich voor koning Karel en prins Willem, waarin Thomas alles had beschreven: de verborgen opslagplaats, het ravenzegel, de voorraad wapens en de aanwijzingen die richting Drakonia leken te wijzen. Daarna was het wachten begonnen. Dagenlang had hij naar de weg gekeken, telkens wanneer een ruiter in de verte verscheen.

Pas in de derde week was de koerier teruggekeerd. Zijn paard was moe, zijn mantel zat vol modder en zijn gezicht stond ernstig. Prins Willem had de brief ontvangen en meteen met zijn vader besproken. Koning Karel had geen lange boodschap teruggestuurd. Geen geruststelling. Alleen een korte waarschuwing die zwaarder voelde dan een bevel.

Thomas moest op alles voorbereid zijn.

In diezelfde derde week begon de sneeuw te vallen. Eerst voorzichtig, alsof de winter aarzelde, maar daarna steeds dichter, tot Grensvale wit werd en de wereld stiller leek dan ooit. Toch had die stilte geen rust gebracht. Juist daarna was alles begonnen te veranderen.

Achter Thomas klonken voetstappen op het bevroren hout. Lucas kwam naast hem staan, zijn grijze haar half verborgen onder zijn kap. Even later verscheen ook Anne, warm ingepakt, maar met dezelfde rustige blik die Thomas altijd hielp helder te blijven.

“Je denkt aan de brief,” zei Anne zacht.

Thomas keek naar het witte woud. “Aan de brief,” antwoordde hij. “En aan alles wat daarna kwam.”

Lucas kniep zijn ogen samen. “Dan is het maar goed dat we zijn begonnen met voorbereiden.”

Thomas knikte. Beneden kraakte de poort in de wind.

“Ja,” zei hij. “Want ik vrees dat we die voorbereiding snel nodig zullen hebben.”

Hoofdstuk 2 – De eerste vluchteling

Het begon op een koude middag in de derde week, niet lang nadat de koerier uit de koningsstad was teruggekeerd en de eerste sneeuw als dunne witte stof over Grensvale was gevallen. De lucht hing laag boven het woud, grijs en zwaar, en de wind joeg kleine vlokken tegen de houten palissades van het fort. Binnen de muren probeerden de mannen hun gewone taken uit te voeren. Lucas liet de wachters aflossen voordat hun handen te stijf werden van de kou, Marcus controleerde de paarden bij de stallen, en Thomas zat in de kleine houten burcht opnieuw gebogen over de brief van koning Karel, alsof de korte woorden misschien meer zouden onthullen als hij ze vaak genoeg las. Wees op alles voorbereid. Die zin bleef in zijn hoofd klinken toen buiten plotseling een hoornstoot klonk. Het was geen lang alarmsignaal voor een aanval, maar kort en scherp genoeg om iedereen te laten opkijken. Thomas stond meteen op, schoof de brief in zijn gordeltas en liep naar buiten. De kou sloeg tegen zijn gezicht, terwijl soldaten zich naar de poort haastten. Boven op de loopgang stond een wachter met zijn hand boven zijn ogen naar de besneeuwde weg te turen. “Ruiters?” riep Lucas, die vanuit de stallen kwam aanlopen. “Nee, sergeant,” antwoordde de wachter. “Een man te voet. Alleen.” Thomas klom snel de trap naar de palissade op. In de verte, tussen de witte velden en de donkere bomen, strompelde een gestalte over de weg. De man liep niet recht, maar waggelde alsof elke stap hem moeite kostte. Zijn jas hing gescheurd om zijn schouders, zijn broekspijpen zaten vol modder en sneeuw, en op zijn rug droeg hij een kleine zak die zo leeg leek dat hij nauwelijks gewicht kon hebben. Even bleef Thomas zwijgend kijken. Er was geen wapen zichtbaar, geen groep achter hem, geen hinderlaag tussen de bomen die hij meteen kon zien. Toch voelde hij spanning in zijn borst. “Poort nog dicht houden,” zei Lucas naast hem. “Eerst kijken of hij alleen is.” Thomas knikte. Lucas had gelijk. Het grensfort was klein, en sinds de vondst achter de waterval kon geen enkele vreemde zomaar zonder voorzichtigheid worden binnengelaten. De man beneden kwam dichterbij, viel bijna op zijn knie en richtte zich weer op en hief uiteindelijk een trillende hand op. “Help!” riep hij met een schorre stem. “Alstublieft... help mij!” Thomas zag geen bedrog in zijn houding, alleen uitputting. Hij keek nog één keer naar de boomrand en gaf toen een teken. “Open de poort. Twee mannen naar buiten. Boogschutters blijven klaar.” De zware houten poort kraakte open. Twee soldaten liepen naar buiten en ondersteunden de man voordat hij volledig in de sneeuw zakte. Toen zij hem binnenbrachten, zag Thomas pas hoe slecht hij eraan toe was. Zijn gezicht was grauw, zijn lippen blauw van de kou en zijn handen zaten onder kleine snijwonden. Hij rook naar rook, modder en angst. Anne kwam haastig vanaf de voorraadschuur aanlopen, een wollen doek over haar arm. “Breng hem naar het vuur,” zei ze meteen. “Hij bevriest bijna.” Priester Jonathan, die net uit de kleine kapel kwam, hielp mee zonder iets te vragen. In de eetruimte kreeg de man een beker warme drank en een stuk brood. Eerst kon hij nauwelijks spreken. Hij hield de beker met beide handen vast, alsof hij bang was dat iemand hem die weer zou afnemen. Thomas wachtte geduldig. Pas toen de man rustiger ademhaalde, knielde hij tegenover hem neer. “Hoe heet je?” “Bram,” fluisterde de man. “Ik ben boer... uit Riverveld.” Bij die naam keek Lucas op.

Thomas bleef rustig. “Wat is er gebeurd?”

Bram sloot even zijn ogen. Toen kwamen de woorden langzaam, gebroken en zwaar. Zijn dorp was bij zonsopgang aangevallen. Huizen waren in brand gestoken. Mensen waren gevlucht door de velden. Wie achterbleef, werd geslagen of weggejaagd. De aanvallers leken geen gewone rovers, zei hij. Ze liepen in groepen, gehoorzaamden bevelen en droegen allemaal donkergroene wapenrokken.

Thomas voelde hoe de ruimte stiller werd. “Met welk teken?” vroeg hij. Bram keek hem angstig aan. “Een zwarte raaf, heer. Op hun borst. Een zwarte raaf.” Niemand zei iets. Alleen het vuur knetterde zacht. Thomas dacht aan het zegel achter de waterval, aan de gebroken kroon en aan de waarschuwing van koning Karel. Toen keek hij naar Lucas, en in de ogen van de oude sergeant zag hij dezelfde gedachte.

De winter had niet alleen sneeuw naar Grensvale gebracht. Hij had ook de eerste vluchteling gebracht.